

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OVEZEA, LUCIA

Dacă lumea s-ar sfârși mâine / Lucia Ovezea. - București :

Tracus Arte, 2021

ISBN 978-606-023-309-1

821.135.1

www.edituratracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, Bulevardul Gloriei nr. 32, sector 1

© 2021 Tracus Arte

Lucia Ovezea

Dacă lumea s-ar sfârși mâine

Tracus Arte
2021

Cuprins

PARTEA I – ÎNCEPUTURI	5
București, 1981	5
Middleburg, 1993	13
Chișinău, 1985	22
București, 1984	26
București, 1988	32
București, 1988	38
București, 1989	40
București, 1989	45
Chișinău, 1989	51
PARTEA A-II-A – CĂUTĂRI.....	57
Bangkok, 1993	57
Chișinău, 1991	60
Bangkok, 1993	64
Bangkok, 1993	66
Bangkok, 1993	71
Bangkok, 1993	77
Middleburg, 2003	83
Middleburg, 2003	91
Bangkok, 2003	94
Madrid, 2003	100
Middleburg, 2003	105

PARTEA A III-A – INITIEREA.....	109
Paro, 2003	109
Tiger Nest, 2003.....	114
Punacka, 2003.....	120
Punacka, 2003.....	125
Punacka, 2003.....	129
Punacka, 2003.....	137
Timpfu, 2003	144
Timpfu, 2003	150
Timpfu, 2003	155
Timpfu, 2003	157
Timpfu, 2003	164
Timpfu, 2003	166
Londra, 2009.....	167

Partea I ÎNCEPUTURI

București, 1981

Era ziua lui de naștere. Ce plictiseală! Adulțiiăștia erau atât de previzibili. Se adunau de dragul aerului de sărbătoare în care se îmbrăca toată casa. De fapt, era doar o regie: venirea, plecarea oaspeților, pupăturile și îmbrățișările de rigoare, primirea cadourilor și mulțumirile politicoase. Toate i se păreau false. Interesant era doar momentul în care trebuia să-și umfle plămânii și să sufle din toate puterile aerul ca să stingă din prima lumânările de pe tort, treisprezece de data asta.

În rest, el se făcea mic și dispărea în camera lui, în refugiul lui secret, care nu era cine știe ce, dar conta mult pentru el.

— Vai, aici erai! M-ai speriat... Te strig de o jumătate de oră să vii la masă. Te-am căutat până și în pod. De ce nu-mi răspunzi?

Ochii mamei, plini de îngrijorare, îl cercetau întrebători.

Ștefan era așezat comod, direct pe podea, în colțul camerei sale, sprijinit de perete și ascuns de bibliotecă.

— Ce faci tu, dragul meu, aici?

— Citeam, mai am puțin din *Insula misterioasă*...

— Bine, dar astăzi e ziua ta.

Alina s-a așezat lângă băiat, înghesuită în spațiul strâmt. Era imposibil de explicat cât de îngrijorată se simțea din cauza copilului său, pe care nu reușea să-l înțeleagă. Tot ce părea firesc pentru un băiat de vârsta lui, tot ceea ce ea își imagina despre asta, era

altfel interpretat de puiul ei interiorizat. Uneori, noaptea, se trezea din câte un coșmar înțelegând că de fapt acolo se înghesuiseră toate temerile ei, toate gândurile rele pe care, trează, se străduia să le alunge.

Îl născuse pe Ștefan aproape de miezul nopții și de ziua lui, în fiecare an, medita la anul ce se încheiase din viața fiului său și se gândea la cel ce tocmai începea. Așa trecea o jumătate de oră, chiar la cumpăna dintre zile, ritual prin care de fapt căuta răspunsuri pentru cea mai importantă întrebare, anume ce trebuia să facă ea pentru binele lui. Găsea cu greu căi să comunice cu el, în timp ce Aurel, tatăl lui, nu făcea niciun efort pentru asta, totul venea de la sine. Tatăl și fiul puteau sta ore în șir împreună în aceeași încăpere, fiecare cufundat cu capul în cartea lui, adresându-și doar rar, întâmplător și convențional, câte un cuvânt. Trăiau într-o armonie absolut inexplicabilă pentru Alina, mereu neliniștită, pentru că nu înțelegea cum funcționa psihic și emoțional fiul său. Când deschidea câte o discuție cu Aurel pe tema asta, avea parte invariabil de o ceartă. Prin contrast cu calmul lui, ea părea de-a dreptul nebună. Tată și fiu, parcă brusc treziți la o realitate pe care o acceptau ca pe o variantă a celei din interiorul lor, o priveau mirați și concesiv. Fiecare dintre ei își era suficient. Și atât. Încă de când puiul ei împlinise patru ani, a înțeles că e diferit de alți copii. Neliniștită, l-a târât pe la medici. A meritat, cel puțin pentru liniștea ei. Copilul era dezvoltat normal. Știa să vorbească, dar nu-i plăcea să discute cu alți copii.

— De ce nu te joci și tu cu copiii? Uite ce veselie-i acolo! Hai, du-te!

— Nu-mi place mie să alerg și să râd ca prostul...

— Dar ce-ți place?

— Îmi place să știu lucruri...

— Adică?

— Păi... vreau să aflu cum merge mașina... de ce pune tata benzină în ea. Mi-a explicat că are înăuntru ceva ca o seringă și că acolo se face o explozie. Mi-a promis că-mi spune mai multe diseară.

Ștefan era curios, citea mult, îi punea întrebări tatălui său despre cum funcționau lucrurile și asculta răbdător explicațiile. Când înțelegea despre ce era vorba, i se luminau ochii de bucurie. Erau cele mai fericite momente, probabil că pentru amândoi, își spunea cu îngăduință Alina. Fiul își moștenește tatăl. Dovedea aceeași detașare de lucrurile materiale, aceeași preocupare pentru lumea din interiorul lui. Ea își dorise un copil activ, prezent în toate planurile vieții, așa cum era ea. Dar ce putea face? Cei doi trăiau într-o lume specială, în care comunicau, își stabileau sistemele de valori și luau atitudine față de lumea exterioară, un univers din care ea era exclusă. Simțea că fiul preluase inclusiv felul de a gândi comod și egoist al tatălui său despre rolul femeii în căsnicie... de apreciat când e puternică, destoinică și rezolvă problemele vieții de zi cu zi, așa cum este ea.

— Atâta nu poate fi de ajuns, Aurel. Ce-o să se aleagă de copilul ăsta? Cum o să trăiască el? Ca un sihastru? Nu vezi că n-are niciun prieten? Aproape că nu scoate două vorbe toată ziua. Mă mir că nu rămâne repetent. Dacă n-ar exista extemporale și teze, ar fi de înțeles dacă niciun profesor nu l-ar trece clasa. Ai putea crede că nu știe să vorbească.

— Lasă-l, dragă, așa e el. Nu-ți mai face griji. O să se schimbe cu timpul...

— Cum să nu-mi fac griji?

— Lasă, că așa eram și eu și... până la urmă...

— Da, vrei să spui că la barza chioară i-a făcut Dumnezeu cuib.

— Când te-am întâlnit pe tine... tu ești amazoana mea, cu armele veșnic pregătite. Și Aurel îi prindea tandru mâna, pe care

i-o săruta pe interiorul încheieturii subțiri, acolo unde sângele ei pulsa agitat în venele vizibile prin pielea delicată. În timp ce ochii lui albaștri o priveau rugători și ușor buimaci, alchimia relației lor reășeza calmul peste zarva nimicurilor de fiecare zi. Alina ajungea să se împace cu toate lângă omul ei de cursă lungă. Existau probleme, le vedea clar în jurul ei în așteptare, dar toate aveau să-și găsească soluția. Magia pe care o trăiau ei doi făcea ca toate lucrurile să devină imponderabile, să plutească, de parcă tocmai ar fi ajuns pe lună și puteau fi manevrate cu ușurință. Ei doi nu semănau, dar formau un cuplu care funcționa, pentru că se completeau. Aurel își iubea cu pasiune munca și avea rezultate notabile: brevete de invenție, participări la conferințe, cursuri la facultate. Muncea atât de mult, încât îi rămânea prea puțină energie pentru restul lucrurilor din viața lui, exceptându-l pe Ștefan. Munca îi aducea de fapt cea mai mare parte a banilor din casă, dar drămuirea lor ar fi fost pentru el o sarcină copleșitoare și l-ar fi distras din lumea lui, așa că a lăsat-o în grija Alinei, care acționa ca un comandant de vas. Micața lor casă la curte, situată într-un vechi cartier muncitoresc ajuns cu timpul aproape select, era renovată, iar mobilierul fusese și el schimbat cu acea ocazie. Totul era impecabil de curat, prin strădania fetei în casă care venea de trei ori pe săptămână și se ocupa de feluritele treburi gospodărești, inclusiv de gătit. Cumpărăturile erau o problemă, pentru că magazinele începuseră să etaleze rafturi goale. Alina își făcuse o mulțime de relații ca să-și poată procura lucrurile de care aveau nevoie. Costa mai mult, dar merita, pentru că nici ea nu avea timp să stea la cozi interminabile la carne, ulei sau portocale.

— Of... de fapt am doi băieți, nu unul... sau, dacă persist în ideea că am un bărbat și un băiat, atunci cu siguranță diferența dintre ei stă doar în costul jucăriilor.

Până la urmă, Ștefan a trebuit să vină la masă pentru scenariul cu tortul și cadourile.

Ah, ce previzibilă lipsă de imaginație! Iar primise un joc de șah. Mai avea două. Și chestia asta gen Piticot, sau drăguța de mama care i-a cumpărat minge de fotbal. Bunicul Gicu îi adusese o trusă de traforaj cum nu mai văzuse la niciun copil din clasă. Asta da cadou, deși simțea că nu-l pasionează cu adevărat. Toți îl credeau neîndemânat, nimeni nu înțelegea că pur și simplu el nu credea că merită efortul. Așa cum nici casca de baie asortată cu ochelarii de înot, cadoul celor două verișoare ale sale, nu era cine știe ce. El găsea că era interesant să faci o tură, două în bazin, dar să te obosești fără rost ca ele, câte două ore, era curată prostie. Le ducea acolo ca să se dezvolte frumos, să se înalțe, după cum spunea afe-rată tanti Margareta, sora tatălui său, pricăjită și cu ochelari ale căror lentile parcă erau funduri de borcan. Cu siguranță se gândea ca fetele ei să nu ajungă ca ea. De-aia le muncea cu înotul. Cu pianul era și mai rău! Ce noroc pe el că n-are ureche muzicală. Altfel, precis că mama l-ar fi obligat să ia lecții de pian sau de cine știe ce alt instrument. Îi venea să râdă când își amintea de mutra dezamă-gită a mamei sale după ce l-a testat profesoara de pian a verișoare-lor. Alea două râdeau pe înfundate, de parcă erau copiate la indigo, și îl priveau batjocoritor, iar mătușa Margareta o consolă superior pe cumnata ei:

— Lasă, dragă, că nu-i pentru toată lumea... sunt o mulțime de meserii mai simple pe lumea asta. Sigur, contează cât de ușor și frumos îți câștigi pâinea, dar și un muncitor care își face treaba bine merită tot respectul...

Bunicul Nicanor îi adusese, ca de obicei, cărți, da, astea erau interesante, își completa colecția Jules Verne.

Toată lumea din jurul lui avea o grijă: ce se va face el când va crește mare. Tatăl lui era convins că va ajunge inginer ca el și se va dedica cercetării. Oare? Mama își dorea să-l vadă cu facultate, evident, nu prea știa care, dar în orice caz trebuia, în viziunea ei, să

aibă o ocupație mai dinamică, să nu stea, ca tatăl lui, toată ziua cu nasul în hârtoage, absent la ce se petrecea în jurul lui. De parcă asta avea vreo importanță... Bunicul Gicu avea un cult pentru doctori. El vedea în toți cei trei nepoți, adică gemenele, scilicite lui verișoare, și el, numai medici. Ștefan înțelegea gândul ascuns dincolo de vorbele bunicului. Și el ar fi fost bucuros să existe în lume medici vestiți capabili să-i facă sănătoși pe toți oamenii buni. Așa cum fusese Tudora, cealaltă bunică, pe care el abia și-o amintea, dar pe care bunicul Gicu nu înceta s-o pomenească de când fusese răpusă de o boală grea. Ștefan nu comenta, dar în sinea lui își imagina plictiseala îngrozitoare și sila de a-și băga nasul în toate cotloanele unor trupuri străine. Nu părea o ocupație potrivită pentru el. Mătușa Margareta îl vedea numai bun de o muncă brută și cât mai simplă, așa după cum se și exprimase, explicit, în mai multe ocazii. Bunicul Nicanor și bunica Sorica sperau din toată inima că el va deveni preot și astfel va continua tradiția Codreștilor. Cu mândrie îi aminteau că ultimele patru generații dăduseră bisericii câte un slujitor din rândurile lor.

Ștefan privea cu liniște și detașare lumea din jur. Ca și tatăl său, era pasionat de multe lucruri, motiv pentru care citea foarte mult. Expedițiile făcute în mintea lui, în lumea pe care o descoperea cu fiecare pagină parcursă, erau atât de interesante și valoroase, încât pur și simplu nu-și înțelegea mama când ea insistă să lase aceste trăiri minunate și să-și piardă timpul cu copiii, alergând după mingi sau jucând cine știe ce joc. Pe mulți îi găsea pur și simplu proști și considera că nu avea ce să discute cu ei. De fapt, în afară de tatăl lui și uneori de mama, nici nu simțea nevoia de a-și împărtăși cuiva secretele, lucruri aparținând lumii din interiorul lui. Nu se proteja, pentru că nu se temea de nimeni. Nu se ascundea, pentru că nimeni nu avea cum să afle ceva, totul fiind la vedere și totuși

invizibil. Nu vorbea cu nimeni, pentru că nu simțea nevoia. Să se dezvăluie altcuiva era doar o pierdere de vreme.

Mama îl provoca, îi servea tot felul de scenarii, pentru a-l face să răspundă la ele. Uneori, el îi făcea jocul, dar de multe ori îi răspundea doar cu *da* sau *nu*, până când, exasperată, ea îl lăsa în pace. Îi înțelegea intențiile... voia să-l facă să vorbească, să comunice, cum spunea ea, pentru a înțelege cum gândește. Dar ce folos? El se simțea bine așa.

— Copilul ăsta parcă nu-i făcut de mine... e blazat din naștere... l-am născut bătrân!

Alina îl evalua cât mai realist posibil: deși foarte inteligent, învăța selectiv, adică doar ce-i plăcea, așa că la școală avea note mici. Puțin probabil să ajungă să facă o facultate. Pe de altă parte, era nesănătos faptul că nu făcea mișcare. Ea considera riscant să aștepte să-l disciplineze stagiul militar, așa cum se întâmpla cu mulți tineri, așa că și-a propus să acționeze mai din timp. Soluția pe care a găsit-o a fost să-l înscrie la sport, că doar și ea practicase atletismul în adolescență. Așa că, începând de la cinci ani, l-a înscris pe rând la o mulțime de discipline sportive. A început cu înotul. Curând, faptul s-a dovedit foarte incomod: bazinul fiind departe, se pierdea o mulțime de timp pe drum. Când Alina nu putea să-l ducă, apela la bunicul Nicanor. Și așa a trecut un an. Ștefan nu era entuziasmat și, după ce iarna a răcit puternic, a refuzat să mai meargă. A încercat gimnastica, dar era prea rigid. După câteva luni, antrenorul i-a sugerat să renunțe. A urmat cursuri de judo și apoi de scrimă. A renunțat de fiecare dată, sub diferite pretexte. La șapte ani, l-a înscris la atletism. Pe marginea pistei de antrenament, Alina își urmărea băiatul, evident absent la ce se petrecea în jurul lui. Din experiența ei în atletism, și-a dat seama că Ștefan nu număra turele la alergare și evita să sară în nisip. Insistând, a aflat și motivul: nu-i plăcea să se murdărească... Așa a

ajuns să încerce tenisul, deși era un sport scump, pe care cu greu și-l puteau permite. A descoperit că lui Ștefan nu-i plăcea să alerge după mingi. A încercat și baschet, până când a început să se gândească la ceva mai static. Ultima încercare a fost clubul Steaua, la tir. În sala de antrenament, antrenorul l-a privit cu scepticism:

— Probabil cunoașteți regulile. Trebuie să-mi aduceți aviz medical și să mergeți cu băiatul la testare psihologică, pentru că tirul nu-i un sport oarecare. Eu, ca antrenor, am o mare răspundere. Pe de altă parte, și dumneavoastră vă asumați un oarecare risc. De aceea am nevoie de acordul ambilor părinți, în scris.

— Sigur, vom respecta toate regulile, a spus Alina.

— Băiete, facem un test... Dar ține minte, dacă te accept, cuvântul meu e literă de lege. Trebuie să respecti cu strictețe ceea ce-ți spun, să faci totul așa cum te învăț eu. Și, mai ales, fără mofturi!

Ștefan a ascultat cu atenție instrucțiunile. Cu pistolul în mână, a făcut ceea ce-i plăcea lui cel mai mult: s-a concentrat și a atins ținta aproape de centru la toate încercările.

Pentru prima dată de când îl târa prin sălile de sport, Alina l-a văzut radios, cu ochii strălucind. Copilul ei interiorizat a sărit în sus de bucurie când domnul Tudor i-a spus că poate veni la antrenament chiar de-a doua zi.

Asta se întâmplase cu un an în urmă și de atunci Ștefan învățase o mulțime de lucruri. Îi plăcea ceea ce făcea și visa să facă performanță, la fel ca antrenorul lui în tinerețe. Se uita cu admirație la cupele câștigate de acesta în competiții și expuse în micul lui birou. Alina îi era recunoscătoare domnului Tudor, care se ocupa de Ștefan din multe puncte de vedere, unele părând a nu fi legate direct de sportul ales. Pregătirea lui însemna și exerciții la sală, în special întărirea mușchilor cu saci de nisip prinși pe antebrațe. Plictisitor și destul de greu, dar Ștefan nu protesta. Pe urmă a apărut condiția: „nu intri la antrenament decât cu carnetul de

note în mână... vreau să văd numai note peste șapte, sau ne despărțim”. Astfel, el a reușit ceea ce Alina nici nu visase. Ștefan s-a disciplinat și a început să ia note bune la școală. În noile condiții, trecea și ea mai ușor ca înainte peste situații care înainte o exasperau, de exemplu atunci când fiul ei se întorcea de la școală fără ghiozdan, i se uita fix în ochi și întreba cu naturalețe:

— Dar... am avut?

Middleburg, 1993

Pentru Lena, bucătăria modernă și strălucind de curățenie era un adevărat templu, în care ea oficia cu pasiune. Tot ce atingea era nou – olandez, de preferință. Doar rețetele ei erau vechi, mirosind a viața simplă și tihnită din Moldova, așa cum era în casa lui Medveev și a nevestei lui Nina, oamenii care au crescut-o și despre care a crezut că sunt părinții ei. Când a mers la școală, a aflat că de fapt fusese înfiată. Secretul fusese bine păzit atâția ani, pentru ca ea să nu sufere aflându-l, dar într-o zi i-a fost aruncat, palmă peste obraz, de către o colegă care trăsesese cu urechea la discuțiile purtate de părinții ei în casă:

— Trădătoare de țară, asta ești! Ar fi trebuit să te ia și pe tine cu ei în Siberia...

Copiii pot fi foarte cruzi, așa cum fusese colega ei, și foarte vulnerabili, așa cum a fost ea în acel moment. Un copil disperat, care încerca să înțeleagă ce anume a greșit. Era convinsă: cu siguranță, ea era de vină pentru ceea ce se întâmplase cu părinții ei. A încremenit și nu a mai scos niciun cuvânt câteva zile, timp în care a zăcut în pat cu frisoane. Atunci, Nina i-a explicat totul. Mama ei biologică îi era verișoară de-a doua. Ea și Medveev au luat-o la ei în casă atunci când părinții ei au fost deportați în Siberia, așa cum s-a întâmplat și cu alte rude, în urma unor denunțuri. Nimeni nu